

РЕШЕНИЕ

№ 1087

гр. София, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 105-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АЛБЕНА Т. МОМЧИЛОВА

при участието на секретаря ДАНИЕЛА ПЛ. И.А
като разгледа докладваното от АЛБЕНА Т. МОМЧИЛОВА
Административно наказателно дело № 20231110212027 по описа за 2023 година

Э

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба от Г. К. Б., с ЕГН *****, с адрес: *** срещу наказателно постановление № 22-4332-022413 на началник сектор в ОПП-СДВР, с което на основание чл. 179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5, предл. 4 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200,00 лева за нарушение на чл. 25, ал. 2 от ЗДвП, както и на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 100,00 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от два месеца за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ ЗДвП.

В жалбата се релевират доводи за неправилност на издаденото наказателно постановление. Жалбоподателят поддържа, че възприетата от наказващия орган фактическа обстановка не отговаря на обективната истина и излага своите възприятия относно процесния инцидент. Моли за отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява, за него се явява адв. Г. с пълномощно по делото. Поддържа обективирания в жалбата възражения. Моли за отмяна на наказателното постановление, както и присъждане на сторените разноски.

Въззиваемата страна – ОПП СДВР – редовно призована, не изпраща представител и не сочи уважителна причина.

Съдът, след като извърши цялостна преценка на събраните в хода на делото доказателства и доказателствени средства и обсъди доводите и възраженията на жалбоподателя, прие за установена следната фактическа обстановка:

На 13.10.2022г., около 13:20 часа, в гр. София, на бул. „Проф. Цветан Лазаров“, с посока на движение от ул. „Илия Бешков“ към бул. „Кръстю Пастухов“ жалбоподателят Г.

К. Б. управлявал лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Голф“, с рег. № ****, с прикачено към него полуремарке за товарен автомобил от категория О2, с рег. № ****. Пред № 85 жалбоподателят Б. извършил маневра за частично навлизане в съседната дясна пътна лента, без да пропусне движещия се по нея лек автомобил марка „Пежо“, модел „Партнер“, с рег. № ****, управляван от свидетеля А. Х. Д., вследствие на което реализирал пътнотранспортно произшествие с него. Свидетелят Д. подал сигнал до тел. 112 за случилото се. Жалбоподателят Б. напуснал местопроизшествието преди пристигане на полицейските органи и около 14:10 часа се върнал отново. На местопроизшествието пристигнали свидетелите Л. С. Й. и С. Т. К. – служители на ОПП-СДВР и свидетелят К. съставил протокол за ПТП № 1826829/13.10.2022г., а свидетелят Й. съставил на жалбоподателя Б. акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 820755/13.10.2022г. за извършени нарушения на чл. 25, ал. 2 от ЗДвП и на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗДвП в присъствие на жалбоподателя Б. и на свидетеля К.. Жалбоподателят Б. получил препис от акта на същия ден.

Въз основа на цитирания акт, на 03.11.2022г. Д.Д.Д. –началник сектор в ОПП-СДВР издала наказателно постановление № 22-4332-022413/03.11.2022г., с което на жалбоподателя било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200,00 лева за нарушение на чл. 25, ал. 2 от ЗДвП, както и административни наказания „глоба“ в размер на 100,00 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от два месеца за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗДвП. На 10.08.2023г. на жалбоподателя Б. бил връчен препис от наказателното постановление. На 23.08.2023г. жалбоподателят Б. депозирал жалба срещу така издаденото наказателно постановление.

Фактическата обстановка по делото се установява от събраните по делото доказателства и доказателствени средства – показанията на свидетелите А. Х. Д., Л. С. Й., С. Т. К., писмо с вх. № 289041/17.10.2023г. с приложение – 1 бр. СД, декларация – 2 броя, скица на ПТП, Протокол за ПТП № 1826829/13.10.2022г., справка картон на водача, заповед № 513з-4445/29.06.2017г., заповед № 8121к-13318/28.10.2019г., заповед № 8121з-1632/02.12.2021г.

Съдът кредитира показанията на свидетеля Д. относно осъщественото пътнотранспортно произшествие, доколкото неговите показания са непротиворечиви, последователни, подробни и логични. Същите се потвърждават изцяло от съставените писмени документи, поради което съдът се довери изцяло на заявеното от свидетеля по отношение механизма на пътнотранспортното произшествие, а именно, че жалбоподателят Б. извършил маневра за частично навлизане в съседната дясна пътна лента, без да пропусне движещия се по нея лек автомобил марка „Пежо“, модел „Партнер“, с рег. № ****, вследствие на което реализирал пътнотранспортно произшествие с него, след което напуснал местопроизшествието преди пристигане на полицейските органи и малко по-късно се е върнал отново.

Съдът не постави в основата на своите фактически изводи показанията на свидетелите Л. С. Й. и С. Т. К., поради липсата на спомен относно процесния транспортен инцидент. Двамата свидетели не са очевидци на пътнотранспортното произшествие и са съставили документите въз основа на заявеното от двамата водачи. Свидетелите Й. и К. не депозират информация относно релевантните обстоятелства от предмета на правния спор, тъй като от показанията на свидетелите съдът не получи данни за обстоятелствата около пътнотранспортното произшествие.

Съдът се довери на събрания и проверен писмен доказателствен материал, поради пълнотата, последователността и липсата на логически противоречия, като същият се явява източник на пряка доказателствена информация по случая и доведе до еднозначни фактически изводи у съдебния състав, поради което съдът го кредитира изцяло.

При така направените изводи относно фактите и обстоятелствата по делото настоящият състав прие следното от правна страна:

Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН,

тъй като препис от наказателното постановление е връчен на жалбоподателя на 10.08.2023г., докато жалбата е депозирана на 23.08.2023г. от процесуално легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което същата се явява процесуално **допустима**.

Разгледана по същество, жалбата е **частично основателна**.

В настоящото производство съдът е длъжен да провери законосъобразността на обжалваното наказателно постановление, като в този смисъл извърши проверка за спазването на материалния и процесуалния закон, без да е обвързан от основанията, изложени в жалбата – арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. с чл. 84 от ЗАНН.

Съдебният състав установи, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са изготвени от компетентни за това длъжностни лица. Според т. 2.1, вр. т. 1.3.2 от заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. лицата, заемащи длъжност младши автоконтрольор са компетентни да съставят актове за установяване на административни нарушения по ЗДвП. Съгласно т. 3.9. от същата заповед началниците на сектори в ОПП-СДВР са компетентни да издават наказателни постановления за нарушения на ЗДвП.

На следващо място, съдът констатира, че са спазени всички давностни срокове, визирани в чл.34 от ЗАНН. Административнонаказателното производство е образувано със съставянето на акта за установяване на административно нарушение в предвидения от чл. 34 от ЗАНН тримесечен срок от откриване на нарушителя, респективно едногодишен срок от извършване на нарушението. От своя страна обжалваното наказателно постановление е постановено в шестмесечен срок от съставяне на акта.

Съдът счита, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление относно нарушението по чл. 25, ал. 2 от ЗДвП съдържат всички законоустановени реквизити регламентирани в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Наказващият орган е описал достатъчно подробно нарушението и обстоятелствата около неговото извършване. Вмененото нарушение е описано точно, прецизно и разбираемо, като същото съдържа всички обективни признаци на посочената като нарушена правна норма от съответния нормативен акт. В квалификацията на нарушението по чл. 25, ал. 2 от ЗДвП, наказващият орган не е посочил коя точно хипотеза приема за нарушена, с оглед различните действия изброени в разпоредбата. Съдът обаче намира, че този пропуск е несъществен, доколкото от изложените и приети за установени факти в обжалвания акт по ясен и непротиворечив начин се установява механизма на осъщественото пътнотранспортно произшествие, субсимиращ състав на нарушение по чл. 25, ал. 2, изр. 1 от ЗДвП, а именно, че жалбоподателят, предприемайки маневра навлизане изцяло или частично в съседна дясна пътна лента, по която се е движел лекият автомобил на свидетеля Д., не го е пропуснал и е реализирал транспортен инцидент с материални щети.

Съдът намира, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление относно нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗДвП не съдържат всички законоустановени реквизити регламентирани в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Съгласно чл. 123, ал. 1, б. „б“ от ЗДвП, водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, когато при произшествието са пострадали хора да остане на мястото на произшествието и да изчака пристигането на компетентните органи на Министерството на вътрешните работи. В акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление липсва описание на второто вменено нарушение, тъй като не е посочено кое е пострадалото лице от транспортния инцидент, във връзка с което за жалбоподателя е съществувало задължение да остане на местопроизшествието на посоченото основание. В случая единствено е посочено, че жалбоподателят „не остава на мястото на ПТП до пристигане на органи на МВР“. Представеното описание е лаконично и недостатъчно поради липса логическото единство на възпроизведените факти. В случая липсата на пълно словесно описание на нарушението е ограничило правото на защита на жалбоподателя, тъй като го е лишило от възможността да

разбере в извършването на какво нарушение е обвинен и в пълен обем да реализира правата си по организиране на своята защита, респективно съдът да прецени има ли извършено нарушение и дали същото правилно е подведено под съответната правна норма. Липсата на конкретно описание на нарушението, както и на всички обстоятелства, при които същото е извършено, представлява съществен порок на наказателното постановление и е абсолютна предпоставка за неговата отмяна по отношение на второто вменено деяние.

По отношение на нарушението по чл. 25, ал. 2 от ЗДвП:

Съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗДвП, при извършване на маневра, която е свързана с навлизане изцяло или частично в съседна пътна лента, водачът е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се движат по нея. Когато такава маневра трябва едновременно да извършат две пътни превозни средства от две съседни пътни ленти, с предимство е водачът на пътното превозно средство, което се намира в дясната пътна лента.

По делото несъмнено се установи, че на 13.10.2022г., около 13:20 часа, в гр. София, на бул. „Проф. Цветан Лазаров“, с посока на движение от ул. „Илия Бешков“ към бул. „Кръстю Пастухов“ жалбоподателят Г. К. Б. управлявал лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Голф“, с рег. № ****, с прикачено полуремарке за товарен автомобил от категория О2, с рег. № ****. Пред № 85 жалбоподателят Б. извършил маневра за частично навлизане в съседната дясна пътна лента, без да пропусне движещия се по нея лек автомобил марка „Пежо“, модел „Партнер“, с рег. № ****, управляван от свидетеля А. Х. Д., вследствие на което реализирал пътнотранспортно произшествие с него. Според настоящия съдебен състав цялостният анализ на доказателствените материали показва, че вмененото нарушение се явява доказано по един категоричен и несъмнен начин, доколкото по делото са налице преки доказателства за неговото установяване. Извършеното деяние се доказва по безспорен начин от събраните по делото доказателства, които поотделно и в тяхната съвкупност водят до единствен извод за съставомерност на извършеното от жалбоподателя деяние. Вмененото нарушение се доказва от показанията на разпитаните свидетели, както и от приложените по делото писмени доказателства.

От субективна страна, нарушението е извършено умишлено, тъй като жалбоподателят Б., като правоспособен водач е съзнавал, че при извършване на маневра, която е свързана с навлизане изцяло или частично в съседна пътна лента е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се движат по нея, но въпреки това е пренебрегнал установената от законодателя забрана.

Според чл. 179, ал. 2 от ЗДвП, който поради движение с несъобразена скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал. 1 причини пътнотранспортно произшествие, се наказва с глоба в размер 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление. Съгласно чл. 179, ал. 1, т. 5, предл. 4, наказва се с глоба в размер 150 лв. водач, който не е означил по установения начин принудително спряло на платното за движение пътнотранспортно средство или не е взел мерки за съвременното отстраняване на превозното средство от платното за движение, ако от това е създадена непосредствена опасност за движението. Размерът на наложеното административно наказание е фиксиран за всички нарушения от този вид, поради което съдебният състав не следва да обсъжда въпроса дали наказващият орган е наложил санкция в справедлив размер.

За преценка наличието на маловажен случай на извършено административно нарушение е нужно да се изследват начина, времето и мястото на извършване на нарушението, мотивите на нарушителя, настъпилите вредни последици, които в своята съвкупност да свидетелстват за по-ниска степен на обществена опасност на деянието в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид. Съдът не счита, че са налице основания за квалифициране на нарушението като маловажен случай по чл. 28 от ЗАНН, тъй като същото не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обичайните нарушения от този вид. При преценката за приложимостта на чл. 28 от ЗАНН съдът отчете важността на обществените отношения, гарантиращи безопасността на пътя. От справката картон на водача се установява, че жалбоподателят е извършвал множество

предходни нарушения на ЗДвП. Липсата на инцидентност в склонността на жалбоподателя да допуска административни нарушения от такъв характер категорично не обуславя по-ниска степен на обществена опасност на деянието в сравнение с други от същия вид, а точно обратното – говори за трайно незначително нарушение на регламентираните правила за движение по пътищата.

По отношение на нарушението по чл. 123, ал. 1, б. „б“ от ЗДвП:

Съгласно чл. 123, ал. 1, б. „б“ от ЗДвП, водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, когато при произшествието са пострадали хора да остане на мястото на произшествието и да изчака пристигането на компетентните органи на Министерството на вътрешните работи.

По делото несъмнено се установи, че жалбоподателят Б. е напуснал местопроизшествието преди пристигане на полицейските органи и малко по-късно се е върнал отново. Въпреки това, по делото няма индикации за наличие на пострадали лица вследствие на транспортния инцидент. Нито в акта за установяване на административно нарушение, нито в наказателното постановление са изложени твърдения при настъпилото на пътнотранспортно произшествие да е имало пострадали хора. От свидетелските показания и от писмените доказателства се установява, че при настъпилото пътнотранспортно произшествие са били причинени само материални щети по двата автомобила. Съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредба за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерство на Вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Информационния център към Гаранционния фонд, при ПТП с пострадали лица се съставя констативен протокол за ПТП – Приложение № 1 и се изготвя подробна план-схема на ПТП от органите на „Пътна полиция“ – МВР. Според чл. 4 от същата Наредба, при ПТП с материални щети се съставя протокол за ПТП – Приложение № 2. Именно такъв протокол е съставен в настоящия случай. Ето защо липсва съответствие между обстоятелствата на нарушението и посочената като нарушена разпоредба на ЗДвП.

От доказателствата по делото се установява, че след настъпване на пътнотранспортното произшествие, при което са били причинени само материални щети и при отсъствие на съгласие между участниците относно обстоятелствата, свързани с него, жалбоподателят Б. не е изпълнил задължението си, да не напуска местопроизшествието, без да уведоми съответната служба на МВР и да изпълни дадените указания, с което е нарушил [чл. 123, ал. 1, т. 3 б. „в“ ЗДвП](#). В настоящия случай обаче съдът не разполага с възможност да преквалифицира нарушението от такова по [чл. 123, ал. 1, т. 2 б. „б“ ЗДвП](#) в такова по [чл. 123, ал. 1, т. 3 б. „в“ ЗДвП](#), тъй като това би било свързано с въвеждане на нови фактически положения и съществено изменение на фактическите обстоятелства на нарушението, с каквото правомощие съдът не разполага.

Доколкото съдът прецени, че нарушението не е несъмнено доказано от обективна страна, въпросът за субективната страна на деянието не следва да се анализира.

С оглед изхода на делото и съобразно направените искания, на основание [чл. 63д от ЗАНН](#) и [чл. 143, ал. 1 от АПК](#), съдът констатира, че наказващият орган не претендира разноски, а жалбоподателят няма право на присъждане на разноски предвид изхода на производството. Съгласно [чл. 63д ал. 1 от ЗАНН](#) в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на [АПК](#). Съгласно [чл. 143, ал. 1 от АПК](#), когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказва да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Видно е, че жалбоподателят има право на разноски единствено в случаите на отмяна на обжалвания административен акт. В настоящия случай и доколкото жалбоподателят не постига цялостна отмяна на обжалваното наказателно постановление, няма право на присъждане на разноски, според становището на настоящия съдебен състав, което макар и да е налице разнопосочна съдебна практика по въпроса, няма основание да

променя.

С оглед изложеното съдът намира, че при издаване на наказателното постановление за извършено нарушение по чл. 25, ал. 2 от ЗДвП не са допуснати съществени процесуални нарушения и отговорността на жалбоподателя е била ангажирана за деяние, което е доказано по безспорен начин, но при издаване на наказателното постановление за извършено нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „б“ са допуснати съществени процесуални нарушения и отговорността на жалбоподателя е била ангажирана за деяние, което не е доказано по безспорен начин, с оглед на което наказателното постановление следва да бъде потвърдено по отношение на първото нарушение и отменено по отношение на второто нарушение.

Така мотивиран и на- основание чл. 63, ал. 2, т. 1 и т. 5 от ЗАНН, Софийски районен съд, НО, 105-ти състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-4332-022413 на началник сектор в ОПП-СДВР, с което на основание чл. 179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5, предл. 4 от ЗДвП на Г. К. Б., с ЕГН *****, с адрес: *** е наложено е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200,00 лева за нарушение на чл. 25, ал. 2 от ЗДвП като **ЗАКОНОСЪОБРАЗНО и ПРАВИЛНО.**

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 22-4332-022413 на началник сектор в ОПП-СДВР, с което на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП на Г. К. Б., с ЕГН *****, с адрес: *** е наложено са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 100,00 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от два месеца за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ ЗДвП като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО и НЕПРАВИЛНО.**

ОСТАВЯ без уважение искането на жалбоподателя за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване на основанията посочени в НПК, по реда на Глава XII от АПК пред Административния съд - София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____